

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

lauantai 4.7.2026
iltaseurat klo 18.30
Oskari Nivala

Avaan aamun sanomalehden ja luen otsikon, toisenkin. Sotaa, pelkoa ja sortoa vailla selkoa. Onko aikamme vain yhtä piinaa? Mikä kumma meitä oikein riivaa?

Ikkunani alla nainen seisoo jonossa lastenvaunujaan hytkytellen. Toinen pysyttelee hiljaa, odottaa vuoroaan ehkä jo liian monetta kertaa. He kaikki jonottavat ruokaa, joku kenties toivoo, ettei ainakaan tutut huomaa.

Onko aikamme toivoton, jossa kärsimys on loputon ja tulevaisuus iloton? Entä jos onnelliset loput ovat loppuun käytetyt ja jäljellä ainoastaan lupaukset jätetyt?

Osaammeko me ihmiset vain riidellä ja tärvellä? Kysyn hiljaa mielessäni: eikö hyviä uutisia olekaan enää jäljellä?

*

Sielua riuduttavat uutiset ovat viime vuosina herättäneet kysymyksiä maailman tilasta meissä jokaisessa, uskallan epäillä. Tai ehkä omassa elämässäsi on ollut huolia, joiden painolta et pysty lukemaan muun maailman murheista.

Pimeys, epätoivo – jopa uskon koettelu – on kuitenkin olennaista, suorastaan välttämättömyys ihmisyydessä. On päiviä, joina usko on kuin väsynyt huokaus. Pimeimpinä hetkinä epäily täyttää mielen. Onko onnellista loppua sittenkään?

Ylivieskan herättäjäjuhlien tunnus ”En lakkaa toivomasta” kätkee sisäänsä jotain uskoa suurempaa. Jopa ajoista murheellisimpina toivo tuo valoa pimeyteen. Toivo on näet uskoa sitkeämpää. Toivo on kuin nuotion kytevä hiillos. Se ei roihua eikä leimua, mutta kätkee sisäänsä silti voiman, joka oikeissa olosuhteissa herää uudestaan eloon.

Ranskalaisfilosofi Gabriel Marcel määritteli toivon olevan voima, joka kantaa kriisien läpi jopa silloin, kun ulospääsyä ei ole näkyvissä. Toivo on katsomista kohti näkymätöntä. Teologisesti toivon voisi katsoa olevan turvautumista: luottamusta, että ihmistä suurempi kantaa silloinkin kun omat voimat ehtyvät.

Elämme aikaa, joka koettelee monen uskoa ja toivoa, ehkä rakkauttakin. Vaikka ensimmäisen korinttilaiskirjeen mukaan näistä suurin on rakkaus, rohkenen kysyä, onko näistä sitkein kuitenkin toivo?

*

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

Olen omassa elämässäni halunnut luottaa tulevaan. En usko syntyneeni luonnostaan toiveikkaaksi kulkijaksi, mutta luottamus ja usko huomiseen on minulle keino löytää turvaa.

Lakkaamaton toivo on antanut paljon voimaa sellaisina hetkinä, kun epäily kuiskaa korvaan ja uskoani koetellaan. Totesipa edesmennyt presidentti Koivistokin seuraavaa: ”Ellemme varmuudella tiedä, kuinka tulee käymään, olettakaamme, että kaikki käy hyvin.”

Tätä lausetta olen toistanut itselleni usein viimeisen kahden vuoden aikana. Kulkiessamme yhdessä aviomieheni kanssa läpi vuosien adoptioprosessin tuleva näytti vähintäänkin epävarmalta. Jokainen aloitettu adoptioprosessi ei pääty onnelliseen perheellistymiseen. Moni kokee kipua, surua, katkeruuttakin, kun unelma perheestä ei toteudu toivotusti tai laisinkaan.

Adoption epävarmuudesta huolimatta emme lakanneet toivomasta. Tänä keväänä eräänä tavallisena keskiviikkona puhelimemme soi arvaamatta. Vain pari tuntia myöhemmin pitelimme sylissämme elämämme suurinta yllätystä. Tänään saan katsella täältä puhujapöytästä juhlakentän laidalla hytkyviä vaunuja ja kiittää elämää sen lahjoista.

*

Tuoreena isänä ajattelen tulevaa enemmän kuin ennen. Hetkessä elämisen lisäksi en voi olla miettimättä, onko maailmalla toivoa ja millaisen ihmiskunnan lapseni tulee näkemään seuraavalla vuosisadalla, sikäli kun hän pääsee sitä todistamaan.

Vaikkemme voi varmuudella tietää, kuinka tulee käymään, olen vakuuttunut kahdesta asiasta:

Ensiksi siitä, että maailmassa on aina ollut ja tulee aina olemaan enemmän toivoa kuin toivottomuutta.

Toiseksi olen vakuuttunut siitä, että ihmisyyden tulevaisuus on kiinni siitä, uskallammeko luottaa niissäkin hetkissä, joissa valo ei kajasta pimeyteen. Ajassa, jossa pelkoa käytetään vastakkainasettelun polttoaineena, on suorastaan radikaalia puhua toivosta. Puhua siitä, että myös vajavaisina ja armoa tarvitsevina meillä on oikeus luottaa.

Mutta toivo ei ole vain sitä, että me puristamme silmät kiinni ja uskomme kaiken kääntyvän parhain päin. Toivo on suostumista siihen, että olemme turvassa silloinkin, kun emme tiedä huomista mitään.

Katson tuota pientä ihmistä vaunuissa, enkä tiedä, mitä vuosisata tuo hänelle tullessaan. Mutta minä tiedän, kenen käsissä hän on. Ja kenen käsissä me kaikki olemme.

Siksi, hyvät ystävät, silloinkin kun usko on vain väsynyt huokaus ja maailman uutiset pelottavat, meillä on lupa laskea itsemme ja toisemme suuremman varaan. Emme tiedä, kuinka käy, mutta olettakaamme, että kaikki käy hyvin. Älkäämme lakatko toivomasta.